

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 455/2011-34

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 7. februára 2012 predbežne prerokoval sťažnosť P. G., t. č. vo výkone trestu odňatia slobody, zastúpeného JUDr. Ing. M. Ž., pre namietané porušenie jeho základného práva na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 1 a 2 a na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a nebyť odňatý svojmu zákonnému sudcovi podľa čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, práva na slobodu a bezpečnosť podľa čl. 5 ods. 1 a na spravodlivé súdne konanie, na prezumpciu neviny a na obhajobu podľa čl. 6 ods. 1, 2 a 3 písm. c) a na účinný prostriedok nápravy podľa čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Žiline sp. zn. 1 To 148/2008 zo 17. marca 2009 a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5 Tdo 15/2011 z 19. mája 2011 a takto

r o z h o d o l :

1. Sťažnosť P. G. v časti pre namietané porušenie jeho základného práva na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 1 a 2 a na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a nebyť odňatý svojmu zákonnému sudcovi podľa čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, práva na slobodu a bezpečnosť podľa čl. 5 ods. 1 a na spravodlivé súdne konanie a na prezumpciu neviny podľa čl. 6 ods. 1 a 2 a na účinný prostriedok nápravy podľa čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5 Tdo 15/2011 z 19. mája 2011 **p r i j í m a** na ďalšie konanie.

2. Sťažnosť P. G. vo zvyšnej časti **o d m i e t a .**

3. Návrhu P. G. na vydanie dočasného opatrenia **n e v y h o v u j e .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 16. augusta 2011 (po doplnení 25. januára 2012) doručená sťažnosť P. G., t. č. vo výkone trestu odňatia slobody (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného JUDr. Ing. M. Ž., pre namietané porušenie jeho základného práva na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 1 a 2 a na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a nebyť odňatý svojmu zákonnému sudcovi podľa čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), práva na slobodu a bezpečnosť podľa čl. 5 ods. 1 a na spravodlivé súdne konanie, na prezumpciu neviny a na obhajobu podľa čl. 6 ods. 1, 2 a 3 písm. c) a na účinný prostriedok nápravy podľa čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Krajského súdu v Žiline (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 1 To 148/2008 zo 17. marca 2009 a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 5 Tdo 15/2011 z 19. mája 2011.

Sťažovateľ v sťažnosti uviedol, že namieta označené rozhodnutia krajského súdu a najvyššieho súdu v jeho trestnej veci. K rozhodnutiu odvolacieho súdu uviedol, že aj napriek tomu, že predmetné rozhodnutie sp. zn. 1 To 148/2008 bolo prijaté 17. marca 2009, lehotu na podanie sťažnosti ústavnému súdu považuje aj vo vzťahu k tomuto rozhodnutiu za zachovanú, a to odvolávajúc sa na aktuálnu rozhodovaciu činnosť ústavného súdu a Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“). Podľa neho z tejto judikatúry vyplýva, že *„možno preskúmať v konaní pred ÚS SR aj právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu po rozhodnutí o mimoriadnom opravnom prostriedku, resp. po rozhodnutí dovolacieho súdu, kedy opäť začne plynúť ďalšia, resp. nová zákonná subjektívna lehota alebo môže ísť o dôvody hodné osobitného zreteľa v zmysle § 53 ods. 2 zákona o ústavnom súde...“*.

Podľa názoru sťažovateľa uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 5 Tdo 15/2011 z 19. mája 2011 je zmätočné, účelové, neobjektívne a nedostatočne odôvodnené.

Sťažovateľ namietal, že najvyšší súd v uvedenom rozhodnutí nesprávne vypočítal trestnú sadzbu, a tým nesprávne rozhodol o tom, že uloženie trestu prvostupňovým a druhostupňovým súdom bolo v súlade so zákonom. Nezákonnosť rozhodnutia najvyššieho súdu videl sťažovateľ aj vo výpočte dolnej hranice trestnej sadzby, ktorá podľa neho nemala byť vypočítaná ako 8 rokov a 2 mesiace. Svojimi výpočtami sťažovateľ dospel k záveru, že mu mohol byť uložený miernejší trest, a to v trvaní 4 rokov a 5 mesiacov. K uvedenej námietke sťažovateľ dodal: *«Konštatovanie NS SR o tom, že sťažovateľovi nemožno uložiť trest pod spodnú údajne „zákonnú“ hranicu 5 r. a 6 mes. je arbitrárne, nesprávne a nelogické tvrdenie, nakoľko sťažovateľovi možno uložiť miernejší trest OS a to až 4 r. cca 5 mesiacov, preto došlo k zásadnému pochybeniu v neprospech sťažovateľa a nesprávnej aplikácii a interpretácii § 371 ods. 4 Tr. por...»* Tým podľa názoru sťažovateľa došlo k porušeniu zásad spravodlivého procesu.

Sťažovateľ súčasne namietal, že v jeho trestnej veci došlo k nesprávnej aplikácii § 37 písm. m) Trestného poriadku a § 38 ods. 2 a 3 Trestného poriadku, *„ktoré ešte viac znevýhodnili sťažovateľa v tom zmysle, že ak by bol dovolací súd postupoval lege artis a zrušil protiprávne rozhodnutia predchádzajúcich súdov, sťažovateľ by sa stal ex tunc nevinný a vo vzťahu k rozhodnutiu OS... č. 8 T 131/07 z 29. 9. 08 by sa osvedčil alebo mohol namietat' premlčanie a nebolo by možné aplikovať § 37 písm. m) Tr. por., čím by sa jeho právne postavenie výrazne zlepšilo a klesla by tak horná ako i dolná hranica trestnej sadzby...“*. Tým podľa názoru sťažovateľa došlo aj k porušeniu jeho práva na prezumpciu neviny podľa čl. 6 ods. 2 dohovoru (i čl. 50 ods. 2 ústavy). K porušeniu tohto práva podľa sťažovateľa došlo aj tým, že najvyšší (dovolací) súd v napadnutom konaní nezrušil *„nezákonný“* výrok o vine v súvislosti so skutkom, ktorý podľa neho nemá oporu v zákone.

Sťažovateľ súčasne vyslovil názor: *«Dám ruku do ohňa, ak v danej veci nie je výsledok rozhodovacej činnosti všeobecných súdov učebnicovým príkladom svojvôle a extrémizmu. ... kedy v okolnostiach prípadu som bol donútený prijať dohodu o vine*

a treste na OS Čadca č. 1 T 95/2010, aby som sa vyhol „1000“ ročnému trestu OS aj na základe tvrdení ustanoveného advokáta, že veci budú zrušené a budem mať nový proces, keď môžem dokázať skutočnú účasť na tomto tr. čine. V tejto súvislosti namietam aj porušenie práva na právnu pomoc (čl. 47 ods. 2 ústavy), nakoľko aj podľa vyjadrení sudcov NS SR v konaní o dovolaní pochybil môj advokát...» Vo vzťahu k uvedenému sťažovateľ vyslovil názor, že za nedostatočnú právnu pomoc, ktorú mu poskytol advokát, musia niesť zodpovednosť všeobecné súdy, ktoré sú povinné kontrolovať účinné poskytovanie právnej pomoci zo strany ustanoveného advokáta. Tým podľa názoru sťažovateľa došlo k porušeniu jeho práva na obhajobu podľa čl. 6 ods. 3 písm. c) dohovoru i k porušeniu jeho základného práva na právnu pomoc podľa čl. 47 ods. 2 ústavy.

Sťažovateľ v sťažnosti súčasne namietal porušenie svojho základného práva nebyť odňatý svojmu zákonnému sudcovi podľa čl. 48 ods. 1 ústavy postupom a uznesením najvyššieho súdu. Túto námietku premietol do dvoch rovín. Po prvé porušenie tohto práva videl v tom, že najvyšší súd mal ex offo prihliadnúť aj na to, že ak prvostupňový súd konal v senáte, súd bol nesprávne obsadený, pričom v tejto súvislosti poukázal na to, že okresný súd a krajský súd v jeho veci nesprávne kvalifikovali jeho protiprávnu činnosť ako zločin s vyššou hranicou trestnej sadzby trestu odňatia slobody, pričom ale malo ísť o prečin, a tým odpadol dôvod, aby jeho trestnú vec v prvostupňovom konaní prerokúval senát. Sťažovateľ uviedol, že aj keď explicitne danú námietku nepredložil v rámci dôvodov dovolania, podľa neho ju implicitne vyjadril, a preto ju mal najvyšší súd skúmať ex offo. Po druhé porušenie tohto základného práva namietal aj z „*preventívnych dôvodov*“, pretože podľa jeho názoru najvyšší súd nerozhodol v zákonom zložení, pretože vec nebola pridelená senátu náhodným výberom. Predmetnú časť námietky sťažovateľ bližšie nezdôvodnil.

Sťažovateľ namietal aj porušenie práva na účinný prostriedok nápravy podľa čl. 13 dohovoru, pretože „*úplne zlyhali všetky riadne a mimoriadne opravné prostriedky tak prokuratúra ako aj všeobecné súdy*“.

Okrem toho sťažovateľ namietal aj porušenie svojho základného práva na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 1 a 2 ústavy a právo na slobodu a bezpečnosť podľa čl. 5 ods. 1 písm. a) a ods. 4 dohovoru „už vzhľadom k tomu, že od právoplatnosti rozsudku OS a uznesenia KS som bol vo VTOS držaný protiprávne až do súčasnosti, pričom tento protiprávny stav neodstránil ex officio ani jeden legitímny a oprávnený orgán súdnej moci“. Z dôvodu „protiprávneho“ držania vo výkone trestu odňatia slobody si sťažovateľ uplatnil aj nárok na náhradu nemajetkovej ujmy, pretože pozbavenie jeho osobnej slobody veľmi nepriaznivo ovplyvňuje jeho psychický stav.

V doplnení sťažnosti, ktorá bola podaná prostredníctvom ustanoveného právneho zástupcu, sťažovateľ dodal, že nemožno súhlasiť s názorom najvyššieho súdu o tom, že k náprave pochybení v danej veci došlo v podstate tým, že prvostupňovým rozsudkom v inej trestnej veci sťažovateľa bol zrušený výrok o treste v danej veci a že sťažovateľovi už nemohol byť uložený miernejší trest než súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 5 rokov a 6 mesiacov. Podľa názoru sťažovateľa takýto postup bol nielenže v rozpore s § 42 ods. 2 Trestného zákona, ale predstavoval aj svojvôľu v rozhodovaní najvyššieho súdu, pretože aj napriek tomu, že najvyšší súd konštatoval, že jeho skutok mal byť posudzovaný ako prečin, v konečnom dôsledku bol uznaný za vinného zo spáchania zločinu.

Okrem toho sťažovateľ poukázal na dvojkoľajnosť rozhodovania krajského súdu, ktorý iného páchatel'a, ktorý sa dopustil skutku spolu so sťažovateľom, odsúdil za prečin, pričom sťažovateľ bol za totožný skutok uznaný vinným zo spáchania zločinu. Uvedený rozsudok krajského súdu č. k. 1 To 85/2009-485 z 29. septembra 2009 sťažovateľ k sťažnosti pripojil.

Keďže medzi petitom formulovaným sťažovateľom a petitom sťažnosti, ktorú podal prostredníctvom ustanoveného právneho zástupcu, nemožno vidieť zásadnú odlišnosť, ústavný súd vychádzal z petitu sťažnosti koncipovaného právnym zástupcom sťažovateľa.

Na základe uvedených skutočností sťažovateľ žiadal, aby ústavný súd prijal jeho sťažnosť na ďalšie konanie a aby v náleze vyslovil, že uznesením krajského súdu sp. zn.

1 To 148/2008 zo 17. marca 2009 a uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 5 Tdo 15/2011 z 19. mája 2011 boli porušené jeho základné práva podľa čl. 17 ods. 1 a 2, čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 1 ústavy, práva podľa čl. 5 ods. 1, čl. 6 ods. 1, 2 a 3 písm. c) a čl. 13 dohovoru, namietané rozhodnutia krajského súdu a najvyššieho súdu zrušil a vec im vrátil na ďalšie konanie, priznal mu primerané finančné zadosťučinenie v sume 33 000 €, ako aj náhradu trov konania.

Sťažovateľ súčasne žiadal, aby ústavný súd podľa § 52 ods. 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) rozhodol o dočasnom opatrení a odložil vykonateľnosť namietaného rozhodnutia krajského súdu a najvyššieho súdu.

II.

Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Skúma pritom tak všeobecné, ako aj osobitné náležitosti návrhu (sťažnosti) podľa ustanovenia § 49 až § 56 zákona o ústavnom súde vrátane okolností, ktoré by mohli byť dôvodom na jeho odmietnutie.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

1. Podanie sťažovateľa možno kvalifikovať ako sťažnosť v zmysle čl. 127 ústavy v spojení s § 18 ods. 1 písm. g), § 49 a nasl. zákona o ústavnom súde.

Sťažovateľ je v konaní zastúpený kvalifikovaným právnym zástupcom (advokátom) a preukázal využitie právnych prostriedkov nápravy, ktoré mu zákon na ochranu jeho práv účinne poskytuje (§ 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde).

Ústavný súd sťažnosť sťažovateľa podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde predbežne prerokoval, preskúmal, či obsahuje všeobecné a osobitné náležitosti predpísané zákonom o ústavnom súde (§ 20 a § 50) a či nie sú dané dôvody na jej odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde. Keďže v časti sťažnosti označenej v bode 1 výroku tohto rozhodnutia ústavný súd nezistil nedostatky v zákonom predpísaných náležitostiach a ani dôvody na jej odmietnutie, pričom otázku opodstatnenosti tvrdení v nej obsiahnutých treba posúdiť v konaní vo veci samej, prijal sťažnosť v tejto časti na ďalšie konanie.

2. Pokiaľ ide o časť sťažnosti, ktorou sťažovateľ namietal porušenie svojich práv uznesením krajského súdu sp. zn. 1 To 148/2008 zo 17. marca 2009, tú ústavný súd už na predbežnom prerokovaní podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie.

Ústavný súd sa v týchto súvislostiach nestotožnil s argumentmi sťažovateľa, v rámci ktorých poukazoval na aktuálnu judikatúru ústavného súdu a EŠLP, ktorú poňal tak, že

vo všetkých prípadoch aj po rozhodnutí o dovolaní ostáva zachovaná lehota na podanie sťažnosti ústavnému súdu aj proti rozhodnutiu odvolacieho súdu.

Ústavný súd pripomína, že judikatúra ústavného súdu a ESLP, ktorú zrejme mal sťažovateľ na mysli, neplatí bez výhrad na všetky prípady, v rámci ktorých bolo rozhodnuté o mimoriadnych opravných prostriedkoch. Zmyslom a účelom takej judikatúry (napr. III. ÚS 114/2010) je, aby v prípade procesného rozhodnutia dovolacieho súdu o odmietnutí dovolania pre jeho neprípustnosť bolo garantované zachovanie lehoty na podanie sťažnosti ústavnému súdu aj vo vzťahu k predchádzajúcemu právoplatnému rozhodnutiu druhostupňového súdu. Ide teda o prípady, keď dovolací súd dovolanie odmietne bez toho, aby ho preskúmal v merite veci. O takúto okolnosť v prípade sťažovateľa nešlo, pretože najvyšší súd o dovolaní proti uzneseniu krajského súdu sp. zn. 1 To 148/2008 zo 17. marca 2009 rozhodol tak, že ho zamietol a dôvody, ktoré ho k vyslovenému právnomu záveru viedli, vo svojom rozhodnutí podrobne predstavil.

Z uvedeného vyplýva, že najvyšší súd v rámci dovolacieho konania preskúmal napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu z hľadiska dovolacích dôvodov podľa § 371 ods. 1 písm. b), h) a i) Trestného poriadku, ako aj z hľadiska § 374 ods. 3 Trestného poriadku, čo v okolnostiach daného prípadu vylučuje právomoc ústavného súdu bezprostredne preskúmať rozhodnutie odvolacieho (krajského) súdu v danej veci. V súvislosti s namietaným porušením označených práv je z ústavného hľadiska pre ústavný súd podstatné a určujúce len preskúmanie rozhodnutia najvyššieho súdu. Ústavný súd preto sťažnosť v tejto časti odmietol pre nedostatok právomoci na prerokovanie (obdobne napr. I. ÚS 16/09).

Ústavný súd odmietol ako zjavne neopodstatnenú časť námietky o porušení základného práva podľa čl. 48 ods. 1 ústavy, v rámci ktorej sťažovateľ tvrdil, že najvyšší súd nerozhodol vec v zákonom zložení, pretože jeho vec nebola pridelená senátu náhodným výberom. O tomto svojom tvrdení však sťažovateľ nepredložil žiadne dôkazy. A navyše, ako sám uviedol, túto námietku vzniesol „*preventívne*“. Ústavný súd je toho názoru, že námietka v podobe, ako ju predniesol sťažovateľ, nemôže byť podkladom úvah o tom, že najvyšší súd mohol porušiť jeho základné právo nebyť odňatý svojmu zákonnému

sudcovi podľa čl. 48 ods. 1 ústavy. Totiž žiadna z námietok, ktorú sťažovatelia všeobecne predkladajú ústavnému súdu, nemôže byť „preventívna“, ale musí sa zakladať na jasných a určitých dôvodoch, ktoré vylúčia akékoľvek dohady o tom, ako v dôsledku eventuálneho nesprávneho konania orgánu verejnej moci mohol vzniknúť nepriaznivý následok, ktorý by sa prejavil ako porušenie niektorého zo základných práv. V rámci sťažnosti podanej ústavnému súdu musí byť vždy daný nejaký argument, ktorý by mohol svedčiť o prípadnom porušení toho-ktorého základného práva. Sťažovateľ však v konaní pred ústavným súdom nepredložil žiaden dôkaz o tom, že v jeho prípade nebola vec pridelená náhodným výberom konkrétnemu senátu najvyššieho súdu.

Sťažovateľ namietal aj porušenie svojho práva na obhajobu podľa čl. 6 ods. 3 písm. c) dohovoru (ako aj v petite neoznačeného práva na právnu pomoc podľa čl. 47 ods. 2 ústavy), ktoré videl v nekvalitne poskytnutej právnej pomoci zo strany ustanoveného advokáta v konaní pred všeobecným súdom.

Ústavný súd sa na rozdiel od sťažovateľa nedomnieva, že za nekvalitné poskytnutie právnej pomoci ustanoveným advokátom je zodpovedný všeobecný súd.

Ústavný súd poukazuje na to, že podľa § 18 ods. 2 zákona č. 586/2003 Z. z. o advokácii a o zmene a doplnení zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní (živnostenský zákon) v znení neskorších predpisov je advokát povinný pri výkone advokácie dôsledne využívať všetky právne prostriedky a takto chrániť a presadzovať práva a záujmy klienta. Súčasne podľa § 44 ods. 1 a 2 Trestného poriadku obhajca je povinný poskytovať obvinenému potrebnú právnu pomoc, na obhajovanie jeho záujmov účelne využívať prostriedky a spôsoby obhajoby uvedené v zákone, najmä starať sa o to, aby boli v konaní náležité a včas objasnené skutočnosti, ktoré obvineného zbavujú viny alebo jeho vinu zmierňujú. Zároveň taký obhajca je okrem iného oprávnený už v prípravnom konaní robiť v mene obvineného návrhy či podávať v jeho mene žiadosti a opravné prostriedky. Tieto povinnosti a oprávnenia advokáta vylučujú, aby všeobecné súdy v rámci trestného konania niesli zodpovednosť za kvalitu poskytovanej právnej pomoci. Totiž úlohou súdov v rámci trestného konania nie je sledovať efektívnosť poskytovanej právnej pomoci, ale ich

úlohou je prijatie spravodlivých rozhodnutí založených na zákonom získaní dôkazov, ktoré môže na svoju obhajobu obstarat' aj osoba obvinená z trestného činu za pomoci svojho advokáta.

Z uvedeného dôvodu ústavný súd sťažnosť v tejto časti odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

3. Sťažovateľ v sťažnosti zároveň žiadal, aby ústavný súd dočasným opatrením odložil vykonateľnosť namietaného uznesenia krajského súdu sp. zn. 1 To 148/2008 zo 17. marca 2009 a uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 5 Tdo 15/2011 z 19. mája 2011.

Podľa § 52 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na návrh sťažovateľa rozhodnúť o dočasnom opatrení a odložiť vykonateľnosť napadnutého právoplatného rozhodnutia, opatrenia alebo iného zásahu, ak to nie je v rozpore s dôležitým verejným záujmom a ak by výkon napadnutého rozhodnutia, opatrenia alebo iného zásahu neznamenal pre sťažovateľa väčšiu ujmu, než aká môže vzniknúť iným osobám pri odložení vykonateľnosti; najmä uloží orgánu, ktorý podľa sťažovateľa porušil základné práva alebo slobody sťažovateľa, aby sa dočasne zdržal vykonávania právoplatného rozhodnutia, opatrenia alebo iného zásahu, a tretím osobám uloží, aby sa dočasne zdržali oprávnenia im priznaného právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom.

Požiadavke sťažovateľa na vydanie dočasného opatrenia, ktorým by ústavný súd podľa § 52 ods. 2 zákona o ústavnom súde odložil vykonateľnosť označených rozhodnutí, nebolo vyhovené.

Pokiaľ ide o rozhodnutie krajského súdu, tak požiadavke sťažovateľa ústavný súd nevyhovel z dôvodu, že časť sťažnosti, ktorou sťažovateľ namietal porušenie svojich práv uznesením krajského súdu, bola odmietnutá pre nedostatok právomoci ústavného súdu na jej prerokovanie. To znamená, že v ďalšom konaní nebudú a nemôžu byť predmetom skúmania ústavného súdu námietky smerujúce voči danému rozhodnutiu krajského súdu. Z tohto dôvodu ústavný súd ani nemohol dočasne odložiť vykonateľnosť namietaného uznesenia,

pretože nie je daný žiadny predpoklad, aby v ďalšom konaní pred ústavným súdom mohlo dôjsť k vysloveniu porušenia práv sťažovateľa napadnutým rozhodnutím odvolacieho súdu.

Ústavný súd nevyhovel ani požiadavke sťažovateľa na vydanie dočasného opatrenia, ktorým by odložil vykonateľnosť uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 5 Tdo 15/2011 z 19. mája 2011. Totiž v danom prípade ide o rozhodnutie dovolacieho súdu, ktorým bolo zamietnuté dovolanie sťažovateľa proti prvostupňovému rozhodnutiu a druhostupňovému rozhodnutiu vo veci samej. Keďže ústavný súd nemohol vyhovieť požiadavke sťažovateľa na odloženie vykonateľnosti uznesenia krajského súdu (pre nedostatok svojej právomoci), ktorým bol sťažovateľ právoplatne odsúdený a uznaný vinným za protiprávne konanie, bolo by bez právneho významu dočasne odkladať vykonateľnosť uznesenia najvyššieho súdu, pretože taký právny stav by v okolnostiach daného prípadu nič neriešil.

Keďže ústavný súd nezistil dostatočné dôvody na vydanie dočasného opatrenia, ktorým by odložil vykonateľnosť napadnutých rozhodnutí, návrhu sťažovateľa na jeho vydanie preto nevyhovel.

Na základe týchto skutočností ústavný súd rozhodol tak, ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 7. februára 2012